

קולנוע

יומן החדשות

פסטיבל

כל העולם

התאחדו

הכוכבת הראשית

החמיאה באוזני בעלה

המחזאי על אוזני

הפרטיות - מה קרה

כחיפה שקרה בניו-יורק

ויקרה בלונדון

המהדורה ה-25 של פסטיבל-ניו-יורק נחתמה בהצלחה מסחררת בהקרנת בית ההיסטוריים (שבישראל כנראה יקרא, משום מה, שם המישחק), בדיוק יום אחד לפני שסרט זה הוצג בפסטיבל-ליוורפול. אלא שבניו-יורק יכלה השחקנית לינדי קראו, להחמיא באוזני בעלה, דייוויד מאמאס, המחזאי שהפך בימאי: "עלה והצלח בקאריירה החדשה שלך, יקירי, חוץ משתי האוזניים הנפלאות שיש לך, יש לך אוזן נפלאה לדיאלוגים".

הצלחה ניריריקית נוספת שמפאת הברלר השעות הוצגה גם היא כחיפה בדיוק באותו היום, היא עכבר בארים, לפי צ'ארלס בוקובסקי, בבימוי בארברט שרר.

מבט חטוף נוסף בתוכנית פסטיבל-ניו-יורק מגלה שם לא רק את הסרטים שהוצגו כחיפה, כי אם גם את אותם שהוצגו בוונציה, בירושלים ולוקארנו, בקאן בברלין ושיוצגו בלונדון, שיהיה הפסטיבל הבא.

פסטיבל-לונדון יתחיל ב-11 בנובמבר, בגאלה של סרט שהרים מהגידופים והנאצות בין מפקי

בימאית סיברניק מחיפה ללונדון

לשחקניו כבר נשמעים למרחוק. תפילה להולכים למוח. של הבימאי מייק הודג'ס, הוא הסרט שהעלה את חמתו של מיקי רורק כל אימת שזוכר בו, ושעקב הופעתו בו לקה בהתמוטטות-יעצבים חמורה.

רוק טען שהמפיק סם גלוויד הבן והבימאי סובבו אותו בכחש. הוא התפתה להאמין שהוא עושה סרט האוהד את המחנת האירית, אבל בסופר-שלידבר התברר, לדעתו, שההיפך הוא הנכון. בינתיים קיוותה החברה, שכתוצאה מהתנצחותה עם הבימאי יעלו הכנסותיה בקופה, אבל מסתבר שהסרט עושה קאריירה בינונית למדי בארצות-הברית. אין ספק שבלונדון יהיו לו השלכות פוליטיות ברורות.

פסטיבל-לונדון מציג כאירוע-מרכזי את המחזאים, סירטו האחרון של ג'ון יוסטון, ואת הסרט הדוקומנטרי של הבימאית ליליאן סיברניק (שהתארח גם היא כחיפה), 'וסמון והדבלינאים', מה שמוכיח שוב שהאירועים המרכזיים בעולם הקולנוע נודדים מפסטיבל אחד למישגורו.

לא רק סרטים, גם האנשים נודדים בעיקבות הפסטיבלים - מרים מזייר, השחקנית הצרפתייה שביקרה בישראל לרגל הצגת אנש בל'בי כחיפה, הוזעקה מאילת על-ידי מנהלי פסטיבל לרסטים קצרים בברלין בתחילת נובמבר כדי לשמש שם כשופטת.

תדריך

חובה לראות:

תלאביב: נרדפי החוק, זקוף ת'אוזן, בלח לחופש הנדול, שיר אשרי בשגם, לא שם זין, חימו מלך-ירושלים, ז'אן דה פלורס, החנות מעבר לפינה, מסאל נ'אקס.

ירושלים: מסאל נ'אקס, לא שם זין, בית האמי-צ'ים, ז'אן דה פלורס.

חיפה: החנות מעבר לפינה.

עזנה מיינרו

גרוג' קוסטיגין: ליהנות ממנו

שחקני נראים כאילו הם נהנים מכל רגע, ובתסריט של אנדריאה דנבר בת ה-25, המדברת על דברים שהיא כנראה מכירה מקרוב, יש תחושת אותנטיות.

אולי אין זה סרט חשוב במיוחד, והאסתטיקה בו אינה מגלה לנו עולמות חדשים, אבל זהו בהחלט קולנוע אמיתי וחביב, המשתמש בשפה שלעיתים מעלה סומק בלחיים בתוליות, והמציג חדות-חיים תוססת, שנעים לראותה על הבד.

חביב, תוסס

וקולנועי

ריטה, סו ובוב גם הוא (רביחן, תל-אביב, אנגליה) - עוד קומדיה בריטית השואבת השראה מן ה' פרוטרויון. היא מצטיינת בהרבה מאוד חיוניות וחוצפה, גם אם אין בה הרבה מן הסיגנון ומן העידון שמצפים למצוא ביצירה קולנועית מושלמת.

העלילה כולה ממוקמת בעיר שדה, הבנויה כולה שיכונים, ובהם תערובת עסיסית של גזעים וטיפוסים. שתי הנערות, ששמן מופיע בכותרת, הן ידידות אמיצות בגיל-העשרה. המין הוא הישועה היחידה בחייהן מפני השימומן המוחלט, האנושי והתרבותי, שסביבן.

את סיפוק מאווייהן בנושא זה מספק בוב, שוכן נוסע שבביתו הן מבלות מדי-פעם, כשמרטיפות. כאשר הוא מחזיר אותן הביתה, בתום ערב ארוך ומייגע שבילה עם אשתו, הוא דואג לנסוע בנתבי הארוך ביותר, לעצור במקום השומם ביותר, ולהדגים לכל אחת מהן בנפרד את נפלאות כושרו המיני האיתן, שעה שהשניה צופה מן הצד.

כל זה נראה כמו סידור אידיאלי לשלישיה, עד אשר האשה החוקית, שנפשה קצה כבר בהרפתקאות בעלה, מחליטה שאינה מוכנה להיות נלגלל חמישי בעגלה. היא נוטלת יוזמה, משתפת בסודה את הוריה של אחת הנערות, ואז נטרפים הקלפים, לאו דווקא לפי התיכנון.

אלן קלארק, בימאי שעיקר עבודתו עד היום היתה בטלוויזיה, מקפיד להכניס קצב עירני מאוד בסדר-העניינים.

ניצול הולנדי במעיל גרמני: טראומה

המממן להציג את הסרט בכל מיסגרת מיסחרית, כנקמה אישית על שהשחקנית הראשית, שהיתה אהובתו של היינקן, ברחו ממנו עם הצלם הראשי.

בזהות כפולה סיפר ראדמייקרס על איש-שוליים שהפך בעל-כורחו לגיבור, ונחמד כסוכן כפול הן על-ידי הנאצים והן על-ידי בני-מולדתו.

בהתנקשות מתאר ראדמייקרס את טראומת המילחמה באמצעות סיפורו של רופא-מרדים.

הולנדי -

ללא הרדמה

ההתנקשות (אורלי, תל-אביב, הולנד) - למעשה, נושא הסרט את כל הסממנים הרצויים לסרט כדי שיגרוף את פרס האוסקר לסרט ה' זר: בעיה כלל-אנושית וקונפליקט מוסרי, עלילה חובקת עולם, תקופות וארצות, סיפור שבו נכנסות ויוצאות עשרות דמויות, הפקה עשירה יחסית לסרט אירופי. בקיצור - סרט עשוי על-פי מירשם נכון.

גם הבימאי, פונס ראדמייקרס, נושא איתו זה שנים את חותם הבימאי הלאומי של הולנד. הוא מתמחה בסיפורים של גיבורים היסטוריים, על רקע אפוסים רחבי-יריעה (מקס האבלר).

לא במיקרה נערך בהולנד, בשנה שבה הוגש ההתנקשות כמועמד לאוסקר, סמינר בנושא "מילחמת העולם, המחנתרר ושיתוף-הפעולה". על הסמינר דיווחו במדור זה לפני שנה. המסקנה העיקרית, אחרי צפייה ביותר מ-20 סרטים שנעשו בהולנד בנושא זה מאז מילחמת-העולם השנייה, היתה שהולנד מתייסרת עד היום בעניינים של מוסר במילחמה: שאלת המחנתרר, ואם חברה היו גיבורים, טורויסטים או פחדנים, עדיין מעסיקה אומה זו.

גם לראדמייקרס, נושא מילחמת-העולם השנייה, הטרואומה שלה ותסביכי-האשם של ניצוליה, אינו חדש. הוא העלה אותו בסרט שחור-לבן, פנינה קטנה בשם זהות כפולה, שנעשה בשנת 1964, במימון איל-הבירה פרדי היינקן. מאז אסר

שון יאנג וג'ין הקמן: השר היה קנאי

המחצית הראשונה של הסרט נראית כמו רומאן-משרות לכל דבר. החלק השני של הסרט מתחיל אומנם לרתק, אך לא מפני ההזדהות שמעוררות הדמויות, אלא משום שקצב-האירועים הולך וגובר, ועימו נסגרת הטבעת סביב הגיבור. קווין קוסטנר הוא בחור נאה, לכל הדעות, אבל אין לו כאן הרבה חומר לבנות לעצמו דמות, ואין לו הנתונים הטיבעיים שיספקו אופי לדמות בלתי-קיימת. אפילו ג'ין הקמן, שהוא הרבה יותר ותיק ומונוסה ממנו, מפסיד במאבק עם התפקיד.

הצד האחורי

של הביטחון

ללא מוצא (בן-יהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) - מותחן מוליטי מן הסוג שבו בני-אדם אינם חשויים בים כלל, רק מעשיהם קובעים, יותר מאשר למציאות.

קווין קוסטנר, כוכב באופנה, מגלם קצין ימייה בעל עבר בביון. חברי-נעורים מגייסו לעבוד למען שר-הביטחון-האמרי-קאי, במאמציו של זה לבטל תוכנית יקרה ומיותרת לבניית צוללת עתידית, מיבצע הזוכה לתמיכה של לובי מוליטי רב-עוצמה.

אלא שבמקביל מתאהב קוסטנר בנערת-ליווי יפהפיה, שמסתבר שהיא גם פילגשו של השר המעסיק אותו. העניין מסתבך והולך כאשר השר הורג את הנערה בהתקפת-זעם. על הקצין מוטלת האחריות לנקות את הרוצח מכל חשד וללכודו תחתיו רוצח דמויון.

הרומאן של קנת פרינג השעון הגדול, שהוא הבסיס לתסריט, שימש כבר לסרט שנעשה לפני כמעט 40 שנה, אלא שאז היה העניין צנוע יותר. דובר אז בעורך של עיתון וכתב בכיר, ולא בקברניטי מדינה ובעתיד העולם החופשי.

התסריט של רוברט גארלנד מנפח את האירועים מעבר לאמינות, ואילו רוג'ר דונאלדסון, בימאי ניו-יורקני שסירטו המוצלח ארמון מתנפך, לא הוצג בישראל, תלוי לחלוטין באיכות התסריטים המוגשים לו, וכאן הוא בעצם נפל בפח.